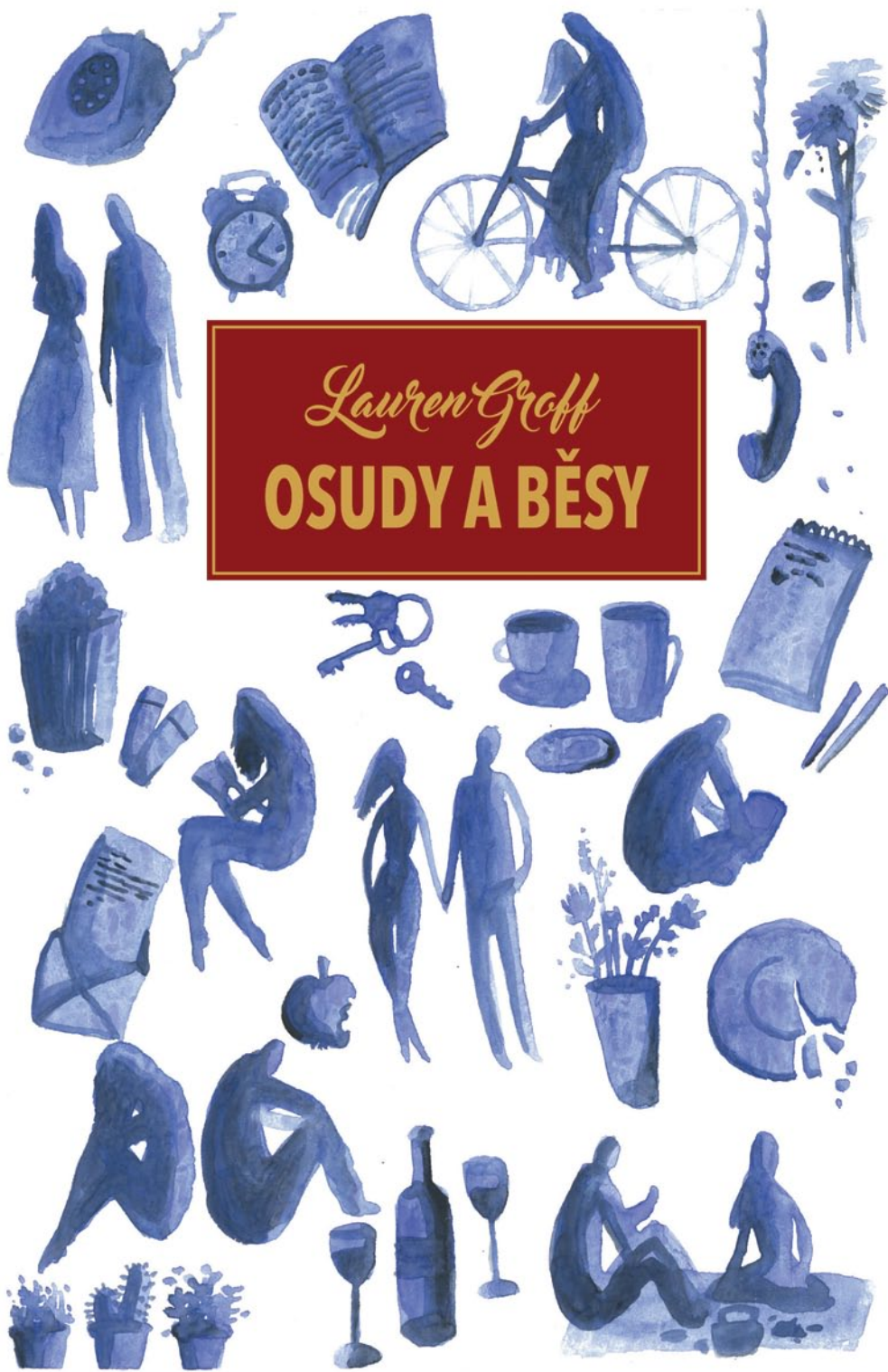

Lauren Groff
OSUDY A BĚSY

2016

Copyright © 2015 by Lauren Groff
Translation © 2016 by Petra Jelínková Babuláková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu FATES AND FURIES,
vydaného nakladatelstvím Riverhead Books, New York 2015,
přeložila Petra Jelínková Babuláková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykové redaktorky: Dana Konvičková a Petra Biache
Korektura: Iveta Muchová, Milena Nečadová a Petra Kozielová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Kateřina Coufalová
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2016

ISBN 978-80-7498-180-7

Pro Claye.
(Jak jinak)

OSUDY

1

HUSTĚ MRHOLILO, jako by z nebe náhle spadla opona. Mořští ptáci přestali zpívat, oceán oněměl. Světla z domů nad vodou zešedla.

Na pláž přicházeli dva lidé. Ona byla plavá a štíhlá a oblečená v zelených bikinách, přestože byl teprve květen a v Maine byla ještě zima. On byl vysoký a plný života; měl v sobě charisma, které vás uchvátilo a nepustilo. Jmenovali se Lotto a Mathilda.

Minutku se dívali na přílivové jezírko plné bodlinatých příšerek, které se zavrtávaly do písku. On pak vzal její tvář do dlaní a políbil ji na bledé rty. Klidně by mohl zemřít šťestím. Představoval si, jak moře stoupá, pohlcuje je, obírá z nich maso a v hlubinách svými korálovými zuby chroustá jejich kosti. Pokud vedle něj bude ona, pomyslel si, vyplul by ven s písni na rtech.

Inu, byl mladý, dvaadvacet let, a dnes ráno se tajně vzali. Výstřednost lze za jistých okolností odpustit.

Její prsty mu vklouzly za plavky a vpálily se mu do kůže.

Zatlačila na něj a vyvedla ho vzhůru po duně porostlé mořským hrachorem a pak zase dolů, kde je před větrem chránila hora písku a hned jim bylo tepleji. Husí kůže pod plavkami získala nádech měsíční modři a bradavky vystoupily chladem. Na kolena, hned, přestože písek je hrubý a bolí to. To je jedno. Smrskli se na ústa a ruce. Přitiskl si její nohy ke svým stehnům, zatlačil ji dolů a přikryl ji svým žárem, dokud se nepřestala třást pod dunou z jeho zad. Holá kolena jí trčela k obloze.

Toužil po něčem tichém a silném: po čem? Obléknout si ji. Představoval si, že žije v jejím teple navěky. Lidé mu ze života odpadávali jako kostičky domina; každým pohybem ji tlačil hlouběji, aby ho nemohla opustit. Představoval si život plný sexu na pláži, dokud nebudou jako ty stařícké páry, co se tu ráno procházejí, s kůží jako přelakované vlašské ořechy. I jako stařík si ji zavede do dun a užije si s ní i s jejími křehkými ptačími kostmi, umělými klouby a bionickým kolenem. Na nebi se objeví droní plavčíci, namíří na ně kužely světla a rozječí se: *Smilníci! Smilníci!*, a zaženou je provinilé pryč. Tohle na věčnost; zavřel oči a přál si. Mít její vlasy na své tváři, její stehna kolem jeho pasu, první naplnění té děsivé věci, kterou provedli. Manželství znamená věčnost.

(Plánoval to obřadně v pořádné posteli: ukradl by plážový domek svého spolubydlícího Samuela, kde trávil většinu letních prázdnin od svých patnácti, a tak věděl, že schovávají klíč pod želvím krunýřem v zahradě. Domek byl plný tartanových a hippie vzorů, barevného plastového nádobí a nánosů prachu; pokoj pro hosty problikává jako maják a pod nimi je drsné pobřeží. Takto si Lotto zpočátku představoval své poprvé s touto úžasnou dívkou, která se kouzlem proměnila

v jeho manželku. Ale Mathilda měla pravdu, když bojovala za tohle, za naplnění ve volné přírodě. Vždycky měla pravdu. To Lotto zjistí dost brzy.)

Skončilo to příliš rychle. Když vykřikla, rackové skrytí za dunou vystřelili k nízkým mrakům jako broky. Později mu ukázala osmý obratel odřený od lastur z toho, jak ji pořád tlačil hlouběji a hlouběji. Tiskli se k sobě tak těsně, že jeho smích jako by zněl z Mathildina břicha, zatímco ona se smála Lottovým hrdlem. Políbil ji na lícní kosti, klíční kosti a bleďá zápěstí protkaná modrými žilami. Hrozný hlad, který teď měl být nasycen, nasycen nebyl. Konec zřejmý už na začátku.

„Ženo moje,“ řekl. „Moje.“ Možná by si ji neměl oblékat, měl by ji rovnou spolknout.

„Ach?“ řekla. „Jasně. Jasně, že jsem tvůj majetek. Protože mě má královská rodina vyhandlovala za tři osly a máselnici.“

„Zbožňuju tvoji máselnici,“ řekl. „Teď je to *moje* máselnice. Slaná. A sladká.“

„Přestaň,“ řekla. Úsměv se jí vytratil, plachý a ustavičný úsměv, až se polekal, že ji vidí takhle zblízka bez něj. Řekla: „Nikdo nepatří nikomu. Udělali jsme významnou věc. Je to pro nás nové.“

Zamyšleně se na ni podíval a jemně ji kousnul do špičky nosu. Miloval ji celým svým já celé ty dva týdny, co se znali, a ve své zamilovanosti ji viděl jako průhlednou skleněnou tabuli. Skrze sklo prohlédl až na dobrotu v jejím nitru. Ale sklo je křehké; musí být opatrný. „Máš pravdu,“ řekl; myslel si: *nemáš*. Myslel na to, jak hluboce si patří. Jak definitivně.

Mezi jejich kůží zůstávaly jen nejmenší mezery, kam se vešel sotva vzduch a lepkavý chladnoucí pot. I přesto tam vklouzla třetí postava: jejich manželství.

2

VYLEZLI PO SKALÁCH K DOMU, který za soumraku opustili.

Jednota, manželství, oboje vytvořené ze vzájemně nesourodých částic. Lotto byl veselý a zářivý, Mathilda tichá a pozorná. Snadno uvěřit, že on je ta lepší polovička, ten, který udává tón. Pravdou je, že vše, co doposud prožil, ho k Mathildě plynule přivedlo. Kdyby ho život nepřipravil na okamžik, kdy mu do něj vstoupila, žádní *oni* by teď nebyli.

Mrhnutí zhoustlo v kapky. Přes poslední úsek pláže si pospíšili.

(Zde je ve svých myšlenkách na chvíli opustíme: štíhlé, mladé, mířící tmou k teplu, přebíhající přes studený písek a kamení. Vrátime se k nim. Prozatím je on tím, od koho nemůžeme odtrhnout zrak. On je ten zářivý.)

LOTTO TEN PŘÍBĚH MILOVAL: narodil se, jak vždy vyprávěl, v klidném oku hurikánu.

(Od začátku měl skvělý smysl pro načasování.)

Jeho matka byla tehdy nádherná, otec ještě žil. Léto, pozd-

ní šedesátá léta. Hamlin, Florida. Plantážní dům tak nový, že na nábytku ještě visely cenovky. Okenice nebyly přišroubované a při prvním divokém poryvu bouře dělaly strašný rámus.

Teď nakrátko vysvitlo slunce. Déšť kapal z kyselých pomerančovníků. V pauze bylo slyšet burácení továrny na balenou vodu, která stála několik set metrů od rodinného domu. V předsíni dvě služky, kuchařka, zahradník a předák továrny tiskli uši k dřevěným dveřím. Antoinette v ložnici plavala v bílých prostěradlech a obří Gawain držel své ženě horkou hlavu. Lottova vychrtlá teta Sallie se krčila, aby vytáhla dítě.

Lotto se kvapně dostavil: svraštělý tvor s dlouhými končetinami, obříma rukama a nohama a silnými plícemi. Gawain si ho přidržel ve světle u okna. Znovu se zvedal vítr, živé duby dirigovaly bouři mechem obrostlými pažemi. Gawain se rozplakal. Dosáhl vrcholu. „Gawain Junior,“ řekl.

Jenže veškerou práci přeci jen odvedla Antoinette a již teď cítila, že láska, kterou chovala k manželovi, se z poloviny přesunula na jejího syna. „Ne,“ řekla. Vzpomněla si na první schůzku s Gawainem, kaštanový samet v kině a *Kamelot* na plátně. „Lancelot,“ řekla. Její muži budou rytíři. Nepostrádala úplně smysl pro humor.

Než bouře znovu udeřila, dorazil lékař, aby Antoinettu sešil. Sallie natřela kůži dítěte olivovým olejem. Měla pocit, jako by v rukou držela své vlastní bijící srdíčko.

„Lancelot,“ zašeptala. „To je tedy jméno. Za to tě určitě budou mlátit. Ale neboj, dohlídnu na to, že budeš Lotto.“ A protože byla šedou eminencí rodiny – stejně šedivá jako myš, kterou vzhledem připomínala – začalo se chlapci říkat Lotto.

DÍTĚ BYLO NÁROČNÉ. Antoinette měla zničené tělo, prsa celá sežvýkaná. Kojení se nedařilo. Ale jakmile se Lotto začal usmívat a ona uviděla, že vypadá jako její kouzelná mrňavá podoběnka s doličky ve tvářích, odpustila mu. Ulevilo se jí, že v něm našla svou krásu. Rodina jejího manžela nevypadala nijak zvlášť, byli to potomci všech možných Floriďanů od původních Timucuů přes Španěly a Skoty a uprchlé otroky a Seminoly až po oportunisty; většinou vypadali jako připálená sušenka. Sallie byla kostnatá žena s ostrou tváří. Gawain byl chlupatý a obrovský a tichý; v Hamlinu se vtipkovalo, že je člověkem jen napůl, napůl je prý potomkem medvěda, který si na jeho matku došlápl cestou na latrínu. Antoinette měla historicky dány sklony pro uhlazené, načesané, elegantní tanečníky zavalené penězi, ale po roce manželství zjistila, že ji manžel tak vzrušuje, že když se v noci vrátil, jako v tran-su za ním šla plně oblečená až do sprchy.

Antoinette vyrostla v barabizně na pobřeží v New Hamp-shiru: pět mladších sester a zima tak hrozná, že si myslela, že umře, než se ráno stihne obléct. Zásuvky plné náhradních knoflíků a vybitých baterek. Pečené brambory šestkrát po sobě. Měla zaplacenou jízdenku jen do Smithtownu, ale na-konec z vlaku nevystoupila. Na sedadle vedle ní ležel otevře-ný časopis, Florida, stromy prohýbající se pod zlatým ovo-cem, slunce, luxus. Horko. Ženy v blyštivě zelených rybích ocasech. Bylo rozhodnuto. Sáhla si na dno svých sil, přišla o všechny peníze, ale nakonec se do Weeki Wachee dostala. Když vstoupila do kanceláře vedoucího, prohlédl si její ru-dozlaté vlasy dlouhé až k pasu, zhodnotil bujně křivky a za-mumlal *Ano*.

Paradox života mořských panen: čím líněji vypadá, tím

víc dře. Antoinette se malátně a oslnivě usmívala. Otírali se o ni kapustňáci a drobné rybky jí oždibovaly vlasy. Ale voda měla ubohých třiadvacet stupňů, byl tam silný proud a člověk musel naprosto přesně kalibrovat vzduch v plicích, aby buďto stoupal nebo klesal. Tunel, jímž mořské panny plavaly dolů, byl temný a dlouhý a občas se jim v něm skříply vlasy. Publikum neviděla, ale cítila sílu jejich pohledů za sklem. Měla za úkol neviditelné diváky rozehřát; nutila je uvěřit. Ale občas s úšklebkem uvažovala o sirénách jinak: ne jako o sentimentální Malé mořské víle, na kterou si hrála, ale o takové, která se vzdá jazyka a písní a ocasu a domova proto, aby se stala nesmrtelnou. Která zpěvem láká lodi plné námořníků na skály a divokýma očima sleduje, jak se zvolna propadají do hlubin.

Samozřejmě, že chodila k lidem na pokoj, když si ji zavolali. Setkávala se s televizními herci, komiky a baseballovými hráči a jednou dokonce i s jistým roztancovaným zpěvákem, zrovna v době, kdy se z něj stávala filmová hvězda. Všichni slibovali, ale nikdo nic nesplnil. Nikdo pro ni neposlal trysek. Žádná dostaveníčka s režiséry. Nikdo si ji nenaaranžoval do domu v Beverly Hills. Přehoupla se přes třicítku. Třicet dva. Třicet pět. Nestane se z ní hvězdička, pochopila při sfoukávání svíček. Jediné, co ji v životě čeká, je studená voda a pomalý balet v ní.

PAK VEŠLA DO DIVADLA POD JEZEREM SALLIE. Sedmnáctiletá a opálená od slunce. Utekla; chtěla něco zažít! Něco víc než její zamlklý bratr, který trávil osmnáct hodin denně ve své stáčírně a domů se chodil jen vyspat. Jenže vedoucí divadla se jí vysmál. Je tak hubená, že by mohla hrát spíš úhoře

než krásnou nymfu. Překřížila si paže a sedla si na podlahu. Poslal ji na hot dog zdarma, aby ji odtamtud dostal. A tak došla do ztemnělého amfiteátru a ohromeně si stoupla k lesklému sklu, za nímž byla Antoinette v rudé podprsence a ocasu – zrovna uprostřed představení. Veškerá světla se upírala na ni.

Salliin zájem se zúžil na ženu za oknem a zůstal na ni upřený už nadobro.

Udělala samu sebe nepostradatelnou. Šila flitrové ocasy, naučila se používat dýchací přístroj a seškrabávala řasy ze skla v nádrži. Jednoho dne, o rok později, když Antoinette seděla skrčená v místnosti před tunelem a rolovala si z nohou promáčený ocas, přikradla se k ní Sallie. Podala Antoinette letáček z nového Disney parku v Orlandu. „Jsi Popelka,“ zašeptala.

Antoinette se nikdy v životě necítila tak pochopená. „To jsem,“ řekla.

Byla. Oblékli ji do saténových šatů s kruhy pod sukni a do zirkonové tiáry. Dostala byt nad pomerančovníkovým sadem a novou spolubydlící, Salli. Antoinette se zrovna slunila na balkóně v černých bikinách a na rtech rudou rtěnku, když po schodech vyšel Gawain nesoucí rodinné houpací křeslo.

Zaplnil celý vchod: vysoký přes dva metry, tak chlupatý, že plnovous rovnoměrně přecházel ve vlasy, tak osamělý, že to z něj ženy cítily, když procházel kolem. Byl považován za pomalejšího, a přesto, když mu ve dvaceti letech zemřeli rodiče při autonehodě a nechali ho se sedmiletou sestrou samotného, byl jediný, kdo pochopil hodnotu rodinné půdy. Použil své úspory jako zálohu na zbudování továrny na čištění a lahvování vody z rodinného pramene. Prodávat florid-

ské přírodní dědictví zpátky místním obyvatelům bylo možná kapku nemorální, ale také to byl americký způsob vydělávání peněz. Shromažďoval bohatství a nic neutrácel. Když začala být touha po manželce nesnesitelná, postavil ohromný plantážní dům s korintskými sloupy. Doslechl se, že manželky pořádné sloupy milují. Čekal. Žádná manželka se ale neukázala.

Pak mu zavolala sestra a dožadovala se, aby přivezl nějaký rodinný nábytek do jejího nového bytu, a když dorazil, zadrhl se mu při pohledu na bledou a vlnitou Antoinettu dech. Jí se dá odpustit, že jí ihned nedošlo, co vidí. Chudák Gawain s mastnými vlasy a ve špinavých pracovních šatech. Usmála se, položila se zpátky na lehátko a nechala se rozmazlovat sluncem.

Sallie se podívala na kamarádku, na bratra; zapadlo to do sebe. Řekla: „Gawaine, to je Antoinette. Antoinette, to je můj bratr. Má na účtu pár milionů.“ Antoinette se zvedla na nohy, přeplula přes místnost a posunula si sluneční brýle na vršek hlavy. Gawain stál tak blízko, že viděl, jak její zorničky spolkly duhovku a zrcadlil se v nich on.

Svatba proběhla rychle. Antoinettiny mořské panny seděly ve třpytivých ocasech na schodech do kostela a házely na novomanžele hrsti rybího krmiva. Přišli zapšklí starousedlíci znudění vedrem. Sallie vysochala z marcipánu dortovou figurku svého bratra, jak na jedné ruce zvedá ležící Antoinettu jako ve velkém finále mořské show. Během týdne objednali nábytek do domu, rozmístili ho; a buldozery vyhrabávaly díru pro bazén. Se zajištěným komfortem došly Antoinettě nápady, za co by měla dál utrácet; všechno, co mělo katalogovou kvalitu, jí stačilo.

Antoinette považovala komfort za dostatečnou odměnu a lásku nečekala. Gawain ji však svou bystrostí a něhou překvapil. Začala se o něj starat. Když mu oholila vousy, objevila citlivou tvář a jemné rty. S kostěnými brýlemi, které mu koupila, a v obleku šitém na míru, vypadal elegantně, ne-li rovnou přitažlivě. Usmál se na ni, celý proměněný. V tu chvíli jiskra zažehla plamen.

O deset měsíců později přišel hurikán – dítě.

TITO TŘI DOSPĚLÍ BRALI JAKO SAMOZŘEJMOST, že je Lotto výjimečný. Zlatý.

Gawain do něj nalil veškerou lásku, kterou v sobě tak dlouho držel. Dítě jako kus masa přetvořeného v naději. Gawain, celý život nazývaný hlupákem, držel syna v náručí a vnímal sílu jeho génia.

Sallie se ujala domácnosti. Najímala chůvy a propouštěla je, protože nebyly jako ona. Když dítě začalo jíst běžnou stravu, předžvýkávala banány a avokáda a vkládala mu je do úst jako ptačí matka.

A jakmile Antoinette obdržela první opětovaný úsměv, obrátila k Lottovi všechnu svou energii i ona. Pouštěla na gramofonu Beethovena tak nahlas, jak jen to šlo, vykřikovala hudební termíny, o kterých se dočetla. Přihlásila se na korespondenční kurzy o raném americkém nábytku, řecké mytologii, lingvistice; a četla mu ty materiály v jejich plném rozsahu. Možná si to mrně sedící v dětské sedačce a umatlané hrachovou kaší vezme jen dvanáctinu jejích přednášek, myslela si. Ale nikdo neví, kolik se toho v tom jeho dětském mozečku uchytlí. Pokud se z něj má stát významný muž, což se stane, je lepší s tím začít hned.

Lottova působivá paměť se odhalila, když mu byly dva roky, a Antoinette pocítila sebeuspokojení. (Dvojsečný dar; všechno mu půjde, ale bude líný.) Jednoho večera mu Sallie před spaním přečetla dětskou básničku, a on ráno přišel do jídelny, stoupnul si na židli a odrecitoval ji. Gawain mu ohromeně zatleskal a Sallie si otřela oči záclonou.

„Bravo,“ řekla chladně Antoinette a dolila si kávu, maskujíc svůj trās. Sallie mu po večerech četla čím dál delší básně a kluk je ráno opakoval. S každým úspěchem v něm rostla sebejistota, pocít, že stoupá po neviditelném schodišti. Když k nim na plantáž jezdili na prodloužené víkendy známí se svými manželkami, Lotto se vždycky příkradl dolů a skrčil se v temnotě pod dlouhým jídelním stolem. Tam měl ve své jeskyni výhled na chodidla v pánských mokasínech a vlhké, pastelové lastury dámských kalhotek. Pak vyběhl ven, odrecitoval Kiplingovo *Když* a dostalo se mu hlasité ovace. Radost z ohromení těch cizích lidí se vtiskla Antoinettě do tváře v podobě nepatrného úsměvu, a místo pochvaly se Lotto dočkal tichého: „Jdi do postele, Lancelote.“ Přestane se snažit, když ho chválí, všimla si. Puritáni pochopili přínosy opožděné radosti.

LOTTO VYRŮSTAL VE VLHKÉM PACHU STŘEDNÍ FLORIDY, mezi divokými dlouhonohými ptáky a ovocem, které se dalo trhat rovnou ze stromu. Jakmile se naučil chodit, trávil rána s Antoinettou a odpoledne se toulal mezi zakrslými křovina-
mi v písku, studenými prameny vyvěrajícími ze země a bažinami plnými krokodýlů, kteří ho upřeně pozorovali z rákosí. Lotto byl jako malý dospělý, pohotový, energický. Matka ho přihlásila do školy až o rok později, a on tak až do první třídy

žádné jiné děti neznal, jelikož Antoinette byla pro maloměsto Hamlin příliš dobrá; předákovy dcery byly hrubé a divoké a ona věděla, kam to povede, ne, děkuji pěkně. V domě byli lidé, kteří mu tiše sloužili: když hodil na zem ručník, někdo ho zvedl; když chtěl jídlo ve dvě ráno, jako mávnutím kouzelného proutku se před ním objevilo. Všichni dělali všechno tak, aby ho potěšili; a Lotto, který neměl jiné příklady, také těšil ostatní. Rozčesával Antoinettě vlasy, dovolil Sallii, aby ho nosila, přestože byl skoro tak velký jako ona, tiše seděl celé odpoledne v Gawainově kanceláři, ukonejšěn otcovou tichou laskavostí, kdy jen čas od času nechal zazářit svůj smysl pro humor a všichni jen překvapeně zamžikali. Jeho otci stačilo ke štěstí pouze vědomí, že Lotto existuje.

Jednou v noci, když mu byly čtyři, ho Antoinette vytáhla z postele. V kuchyni nasypala do šálku kakaový prášek, ale zapomněla přidat mléko. Olizoval tedy kakaový prášek přímo z vidličky. Seděli ve tmě. Už rok Antoinette zanedbávala korespondenční kurzy kvůli televiznímu kazateli, který vypadal, jako by ho malé dítě vytesalo z polystyrenu a nabarvilo vodovkami. Kazatelova žena nosila permanentní oční linky a složitý účes, který Antoinette napodobovala. Antoinette si nechala poslat pro náboženské kazety a poslouchala je u bazénu z obrovských sluchátek připojených k přehrávači. Potom psala šeky na enormní částky, které Sallie pálila v umyvadle.

„Miláčku,“ zašeptala té noci Lottovi. „Chceme ti zachránit duši. Víš, co se stane s nevěřícími jako tvůj otec a teta, až přijde soudný den?“ Na odpověď nečekala. Ó, jak jen se snažila přivést Gawaina a Sallii ke světlu. Toužila se s nimi podělit o věčnost na nebesích, jenže oni se vždy jen plaše usmáli

a vycouvali. Pak je bude se svým synem smutně pozorovat z trůnů v oblacích, až budou ti dva na věčnost hořet v pekle. Lotta však zachránit *musí*. Škrtla sirkou a šeptaným, rozechvělým hlasem začala číst Zjevení. Lotto sledoval, jak oheň požírá stíhlé dřevěné třísky. Když plamen dospěl k matčiným prstům, cítil ten žár sám na sobě, jako by to byl on, kdo se páčil. (Temnota, hlásné trouby, mořští tvorové, draci, andělé, jezdcí, mnohooké stvůry: ti všichni v následujících desetiletích zaplní jeho sny.) Díval se, jak se matčiny krásné rty pohybují a oči se jí ztrácejí v důlcích. Ráno se probudil s přesvědčením, že ho celou dobu někdo sleduje a soudí. Jako by celý den trávil v kostele. Když měl zlé myšlenky, dělal obličej. Hrál to tak dokonce, i když byl sám.

LOTTO BY BYL VESELÝ A OBYČEJNÝ, kdyby to tak pokračovalo dál. Další dítě z dobré rodiny s běžnými dětskými starostmi.

Přišel však den, kdy si Gawain vzal v práci svou obvyklou přestávku o půl čtvrté a krácel po dlouhém zeleném trávníku k domu. Jeho žena spala ve vzdálenějším koutě u bazénu, ústa otevřená, dlaně namířené ke slunci. Jemně přes ni přetáhl přikrývku, aby se nespálila, a políbil ji na pulsující zápěstí. V kuchyni právě Sallie vytahovala z trouby sušenky. Gawain obešel dům, utrl si mišpuli, strčil kyselé ovoce do úst, sedl si na čerpadlo vedle divokých ibišků a díval se dolů do prašné uličky, až se konečně objevil jeho chlapec, komár, moucha, kudlanka na kole. Byl to poslední den sedmé třídy. Léto se před Lottem táhlo jako široká, pomalá řeka. Bude si pouštět všechny ty věci, které kvůli škole nestihl: *Happy days* a *Mistry hazardu*. Bude poslouchat žabí koncerty až do půl-

noci. Chlapcova radost naplnila celou ulici světlem. Synova existence Gawaina dojala, ten člověk je prostě zázrak, silný a zábavný a krásný, lepší než lidé, kteří ho stvořili.

Náhle se však celý svět smršknul na chlapce. Zvláštní: Gawainovi se zdálo, že svět prostoupil tak palčivý jas, až viděl vše přímo do samotného atomu věci.

Lotto seskočil z kola, když uviděl dřímajícího otce u starého čerpadla. Divné. Gawain přes den nikdy nespál. Chlapec strnul. Datel ťukal do magnólie. Přes otcovo chodidlo přeběhl anolis. Lotto odhodil kolo a rozběhl se, popadl Gawainovu tvář do dlaní a křičel otcovo jméno tak nahlas, že když vzhlédl, uviděl přibíhat i svou matku; uviděl, jak se žena, která nikdy neběhala, žene vpřed jako křičící bílý pták.

SVĚT SE UKÁZAL TAKOVÝ, jaký je. Ohrožovaný temnotou.

Lotto jednou viděl, jak se zničehonic otevřel závrt a spolknul celou rodinnou stodolu. Takové závrtby byly všude.

Běhal po písečných pláních mezi pekanovými stromy a zároveň byl bez sebe hrůzou, že se země pod jeho nohama otevře, on se propadne do tmy a tím to skončí. Staré radosti vybledly. Osmimetrový krokodýl v bažině, pro kterého kradl z lednice celá mražená kuřata, se stal pouhou ještěrkou. Lahvovací továrna byla jen dalším velkým strojem.

Město sledovalo mladou vdovu zvracející do azalek a jak ji přitom její hezký syn plácá po zádech. Stejně vysoké lícní kosti, rudozlaté vlasy. Žalem se krása vždy zvýrazní a dokáže zasáhnout rovnou do srdce. Hamlin truchlil pro vdovu a jejího chlapce, nikoliv pro obrovského Gawaina, svého rodného syna.

Nebyl to jen žal, z čeho zvracela; Antoinette byla znovu těhotná a upoutána na lůžko. Měsíce celé město sledovalo, jak k ní v nablýskaných autech, černých oblecích s kufríky přijíždějí nápadníci, a spekulovalo se, kterého si vybere. Kdo by se nechtěl oženit s tak bohatou a krásnou vdovou?

S Lottem to šlo z kopce. Sabotoval školu, ale učitelé ho považovali za tak vynikajícího žáka, že si ani nestěžovali. Snažil se sedávat s matkou a poslouchat její náboženské programy, svíraje její napuchlou ruku v dlaních, ale Bůh v něm zkusnul. Udržel v sobě jen základy: příběhy, silnou morálku, touhu po čistotě.

Antoinette mu políbila dlaň a nechala ho jít, klidná ve své posteli jako mořská kráva. Její city se stáhly dovnitř. Vše sledovala z ohromné dálky. Baculatěla a baculatěla. Nakonec pukla jako zralé ovoce. Vypadlo z ní jádérko, malá Rachel.

Když se Rachel v noci probudila, byl u ní Lotto první, usedl se s ní v křesle, krmil ji umělým mlékem a houpal. Provedla ho tím prvním rokem, sestra, která měla hlad a kterou mohl krmit.

Tvář mu rozkvetla cystickým akné, horkým a pulzujícím pod kůží; přestal být tím hezkým chlapcem. Nezáleželo na tom. I tak se dívky rvaly, aby ho mohly políbit, ať už z lítosti nebo proto, že byl bohatý. V jemných, blátivých dívčích ústech, v objetí žvýkačkové chuti a horkého jazyka, se dokázal soustředit a vymanit se z hrůzy, která ho tížila. Muchloval se s nimi v klubovnách a po nocích v parcích. Domů se vracel na kole, pumpoval nohama co nejrychleji mohl, jako by chtěl předjet svůj smutek. Jenže smutek byl pokaždé rychlejší a snadno ho dostihnul.

Rok a den poté, co Gawain zemřel, sešel čtrnáctiletý

Lotto za rozbřesku do jídelny. Měl v úmyslu vzít si pár vajíček natvrdo a sníst si je na kole cestou do města, kde čekala Trixie Deanová, jejíž rodiče odjeli na víkend pryč. V kapse měl láhev univerzálního přípravku WD-40. Kluci ve škole říkali, že mazivo je základ.

Ze tmy se ozval matčin hlas.

„Miláčku, mám novinky.“

Lekl se, rozsvítil a uviděl matku sedící v černém županu na druhém konci stolu, rozčuchané vlasy jí lemovaly hlavu jako požár.

Chudák máti, pomyslel si. Je tak neupravená. Tlustá. Myslela si, že prášky proti bolesti, které po Rachelině narození neprestala brát, jsou jejím tajemstvím. Nebyly.

O pár hodin později stál zmatený Lotto nechápavě na pláži. Muži s kufříky nebyli nápadníci, ale právníci. Všechno bylo pryč. Sluhové zmizeli; kdo bude pracovat? Plantážní dům, jeho dětství, lahvárna, bazén, Hamlin, kde žili jeho předkové, všechno pryč, navždy. Otcův duch. Vyměněn za obscénní množství peněz. Místo to bylo hezké, Crescent Beach, ale dům byl malinký, růžový, postavený na kůlech nad dunami jako betonová kostička lega na sloupech. Dole změř palem a pelikáni vznášející se v horkém slanečném větru. Byla to pláž, kam se dalo jet autem. Pickupy vyřvávající metalovou muziku se skrývaly v dunách, ale v domě je slyšeli.

„Tohle?“ řekl. „Mohla jsi koupit celou pláž, máti. Tak proč máme bydlet v tomhle mrňavém kotci? Proč *tady*?“

„Bylo to levné. Předchozí majitelé neplatili hypotéku. Nejsou to moje peníze, miláčku,“ řekla matka. „Jsou tvoje a tvé sestry. Zůstanou na vašich účtech.“ Mučednický úsměv.

Co mu ale záleželo na penězích? Nesnášel je. (Celý život

se na ně snažil nemyslet, nechával to na ostatních, předpokládal, že má dost.) Peníze nebyly otec ani otcova půda.

„Zrada,“ vykřikl Lotto brečící vztekem.

Matka mu vzala tvář do dlaní tak, aby se nedotkla pupínků. „Ne, zlato,“ řekla. Zářila úsměvem. „Svoboda.“

LOTTO TRUCOVAL. Seděl sám v písku. Dloubal klackem do mrtvé medúzy. Popíjel ledovou tříšť před místním obchodákem u silnice.

Pak šel na taco ke stánku, kde obědvaly jen lepší děti, malí snobíci v polo tričkách, bermudách a polobotkách, ačkoliv tohle bylo místo, kde holky chodily ve vršku od plavek i do obchodu a kluci si nechávali trička doma, aby natchytali bronz. Lotto už měřil přes metr osmdesát a na konci července oslaví patnáctiny. (Lev, což ho perfektně vystihovalo.) Byl velký, samá ruka, samá noha, vlasy sčesané dozadu. Nebohá pleť prorostlá akné. Zdivočelý, mrkající do prudkého slunce, zpola osířelý, až si ho člověk toužil přitisknout k hrudi a utišit. Několik dívek to přilákalo a zeptaly se ho, jak se jmenuje, ale on se tolik předváděl, že se na něj vykašlaly.

Jedl u piknikového stolu sám. Na puse mu zůstal kus koriantru, což rozesmálo jakéhosi uhlazeného Asiata. Vedle Asiata seděla dívka s divokými vlasy, tlustými očními linkami, rudou rtěnkou, zavíracím špendlíkem v obočí a falešným smaragdem v nose. Civěla na Lotta tak upřeně, až ho rozbrněla chodila. Bude dobrá v posteli, uvědomil si, aniž tušil, jak ho to vůbec napadlo. Vedle dívky seděl tlustoch s brýlemi a prohnáním výrazem, očividně její dvojče. Asiat se jmenoval Michael, zmalovaná dívka Gwennie. Nejdůležitější byl ten tloušťík. Jmenoval se Chollie.

Toho dne byl u stánku ještě jeden Lancelot, tomuhle říkali Lance. Jaká je pravděpodobnost, že se tam vyskytnou dva? Lance byl vychrtlý, bledý z nedostatku zeleniny, při chůzi se klátil, nosil klobouk na stranu a tričko tak dlouhé, že mu plandalo až na kolena. Odklackoval na záchod, a když se vrátil, táhl se za ním smrad. Jeden kluk mu za tričko zatáhl a zpoza něj vypadlo malé hovno.

Někdo zařval: „Lance si posral košili!“ A tak to pokračovalo, dokud si někdo jiný nevzpomněl, že je tu další Lancelot, citlivý, nový, divný, a tak se do Lotta pustili: „Vole, ty ses posral strachy?“ a „Jakže se to jmenuješ? Sir Luvsalot?“ Lotto se nešťastně shrbil. Nechal jídlo jídlem a plahočil se pryč. Dvojčata a Michael ho dohnali pod datlovníkem.

„To je pravý Polo?“ ptal se Chollie a prsty mnul Lottův rukáv. „Vždyť taková věc stojí osmdesát babek. V maloobchodě.“

„Choll,“ řekla Gwennie. „Nebud' tak konzumní.“

Lancelot pokrčil rameny: „Bylo ve slevě, myslím,“ ačkoliv očividně nebylo.

Dlouho se na něj dívali. „Zajímavé,“ řekl Chollie.

„Je sladký,“ řekl Michael. Podívali se na Gwennie, která se mračila zpod nánosů řasenky. „No dobře,“ povzdychla si. „Myslím, že si ho můžeme nechat.“ Když se usmála, na tváři se jí udělal dílík.

Byli starší, jedenáctá třída. Znali věci, které on ne. Začal žít pro pláž, pivo a drogy; kradl matce léky proti bolesti a dělil se. Smutek ze ztráty otce přes den otupěl, po nocích se však stále budil pláčem.

Přišly narozeniny a on našel v přáníčku týdenní kapesné, pro patnáctiletého chlapce směšné. Léto se protáhlo, začala

škola, devátá třída, kterou zvládal levou zadní. Po škole chodil na pláž a byl tam vždycky až do noci.

„Šlukni si,“ říkali kamarádi. „Vykuř to.“ Šlukoval a kouřil a nakrátko tak zapomněl.

Gwennie byla ze tří jeho nových přátel nejzajímavější: bylo v ní cosi zlomeného, ačkoliv mu nikdo neprozradil co. Klidně v plném provozu přešla čtyřproudovou silnici; v obchodě si nacípala batoh šlehačkami ve spreji. Případala mu divoká, přestože dvojčata žila v rodinném domku a měla oba rodiče. Gwennie ve škole chodila na nejnáročnější přípravné lekce. Gwennie toužila po Michaelovi, Michael sahal Lottovi na kolena, když se ostatní nedívali, a Lotto po nocích snil o tom, jak svlékne Gwennii šaty a rozchichotává ji; jednou pozdě v noci ji vzal za studenou ruku a ona mu na chvíli dovolila ji držet, až ji pak stiskl a pustil. Lotto si je někdy všechny představoval jako ptáky na obloze: honí jeden druhého pořád dokola a dokola, jen Chollie opodál smutně sleduje nekonečné kroužení ostatních a občas se mezi ně pokusí vměstnat.

„Víš,“ řekl Chollie jednou Lottovi, „myslím, že před tebou jsem nikdy žádného skutečného přítele neměl.“ Byli zrovna v obchodáku, hráli tam videohry a vedli filozofické řeči. Chollie to měl z hromady kazet, které dostal od Armády spásy, Lotto z učebnice deváté třídy, kterou si dokázal vybavit a citovat, aniž by tomu rozuměl. Lotto se otočil a viděl na Chollieho mastném čele a bradě zrcadlíčího se Pac Mana. Chlapec si posunul brýle po nose a sklopil zrak. Lotto pocítil něhu.

„Taky tě mám rád,“ řekl a dokud to nevyslovil nahlas, nevěděl, že je to pravda: Chollie mu s tou svou neomaleností,

osamělostí a nevinnou touhou po bohatství připomínal otce.

Lottův divoký život trval jen do října. Pár měsíců a kolik se toho změnilo.

Toto se stane osou příběhu: pozdní odpoledne, sobota. Jsou na pláži už od rána. Chollie, Gwennie a Michael usnuli na červené dece. Opálení, prosolení oceánem, v ústech jim kysne pivo. Pobřežní ptáci, pelikáni táhnou na pláž půl metru dlouhou zlatavou rybu. Lotto je dlouho pozoruje, dokud se obrázek pomalu nezmění v to, co zná z Bible: rudé moře s kamennou stezkou stáčející se do něj jako jazyk kolibříka. Sebere lopatku, kterou tam nechalo nějaké dítě, a začne kopat. Kůži má napjatou, jako by byla potřená kaučukovým lepidlem; je ošklivě spálená, ale hrají pod ní svaly. Silné tělo v celé své kráse. Moře syčí a chrchlá. Ostatní tři se pomalu probouzejí. Gwennie vstane, z plavek vykoukne holé maso. Bože, olízal by ji od hlavy k patě. Podívala se na něj, co dělá. Pochopila. Tvrdá holka, propíchaná náušnicemi, potetovaná vlastními pery a jehlami, a s očima přetékařícíma šminkami. Klekla si a pažemi nahrabala písek. Chollie a Michael ukradli lopaty z korby auta pobřežní hlídky. Michael si do dlaně vyklepal pár pilulek speedu, které ukradl matce, a slízl je. Začali se v kopání střídat a zívali. Čtyři problémové děti se na počátku října prokopávají až do soumraku. Vyšel narudlý měsíc a pomočil vodu bílým světlem. Michael sesbíral naplavené dřevo a rozdělal oheň. Sendviče plné písku byly dávno minulostí. Na rukou měli krvavé puchýře. Bylo jim to jedno. Zvnějšku začali se spirálou, převrátili židli pobřežní hlídky na bok, zčásti ji pohřbili a pak ji začali uplácávat pískem. Jeden po druhém nahlas hádali, co Lotto tou skulpturou

myslel: Nautilus, kapradí, galaxie. Vlákno na vřetenu. Síly přírody, dokonalá krása, dokonalá pomíjivost, hádali. Lotto se styděl říct čas. Probudil se se suchým jazykem a touhou vytvořit z abstraktního konkrétní, vybudovat nové uvědomění: takový je čas, jako spirála. Miloval zbytečnost celého úsilí, pomíjivou podstatu práce. Do toho všeho zasáhl oceán. Olízl jim chodidla. Zatlačil na vnější zeď spirály a prodral se dovnitř. Jak voda stahovala ze záchranářské židle písek a odhalovala její části jako kosti, něco se zlomilo a úlomky se vymrštily do budoucnosti. (Tento den se později prolne a vpálí se do všeho.)

NÁSLEDUJÍCÍ NOCI VŠECHNO SKONČILO. Chollie se ve velkolepém rauši vrhl do temnot z řečeného záchranářského stanoviště, mezitím narovnaného. Na okamžik se rýsoval proti měsíci v úplňku a nato s ohavným křupnutím žuchl na zem. Michael ho odvezl do nemocnice a nechal Gwennii a Lotta na pláži samotné, obklopené jen studeným podzimem a tmou. Gwennie ho vzala za ruku. Lotto cítil, jak se mu zježily chlupy – tohle je jeho chvíle – zanedlouho přijde o panictví. Jela s ním na řídítkách na párty do opuštěného domu v močále. Pili pivo, sledovali starší děti kolem obrovského ohně, až ho nakonec Gwennie zatáhla dovnitř. Svíčky na parapetech, matrace plné lesklých končetin, hýždí a rukou v každé místnosti. (Chtíč! Starý příběh zrozený v novém těle.) Gwennie otevřela okno, vylezli ven a posadili se na střechu verandy. Plakala? Oční stíny jí vytvořily z očí děsivé černé díry. Přitiskla své rty na jeho a on, který nepolíbil dívku co přišel na pláž, pocítil v kostech povědomý nával palčivé horkosti. Párty burácela. Gwennie ho zatlači-

la na hrubý tér papír. Vzhlížel k její ozářené tváři. Zvedla si sukni a posunula si kalhotky v rozkroku na bok, a Lotto, který byl vždy připraven, který byl připraven i při pohledu na mnohem abstraktnější obrazy dívek – stopy vodního ptáka jako rozkrok, litry mléka evokující prsa – na tohle připravený nebyl, och, tohle nečekal. Bylo to jedno. Gwennie ho vtlačila dovnitř, i když byla suchá. Zavřel oči a představoval si manga, rozpuklé papáje, ovoce trpké a sladké a prosakující sladkou šťávou, a pak to zmizelo, zasténal a celé tělo mu zesládlo a Gwennie se podívala dolů s rostoucím úsměvem na pokousaných rtech, zavřela oči a oddálila se od něj a čím dál šla, tím víc se k ní Lotto snažil přiblížit, jako by honil nymfu v podrostu. Vzpomněl si na porno časáky, překulil ji na ruce a kolena a ona se na něj přes rameno zasmála. Zavřel oči a bušil do ní a cítil, jak prohnula záda jako kočka, a vnořil jí prsty do vlasů. Tehdy si všimnul, že okno olizují plameny. Ale nemohl přestat. Nemohl. Jen doufal, že dům vydrží, dokud neskončí. Nádherné, k tomuto byl stvořen. Všude kolem to praskalo a puchřelo jako od slunce a Gwennie se pod ním chvěla; pak raz-dva-tři, vybuchl do ní.

Pak jí řval do ucha, že musí jít, jít, jít! Ani se nezapnul, překulil se k okraji střechy a skočil do cykasů dole. Gwennie skočila hned za ním, sukně se jí zvedla vzhůru jako tulipán. Vyplazili se z křoví, penis mu visel z poklopce a uvítal je sardonický potlesk hasičů.

„Dobrá práce, Romeo,“ řekl jeden.

„Lancelote,“ zašeptal.

„Třeba Don Juane,“ řekl polda, zacvakl mu kolem zápěstí pouta a pak i kolem Gwenniniých. Jízda trvala krátce. Nepodívala se na něj. Už ji nikdy neuvidí.

Noc strávil v cele se špinavým záchodem v rohu, hledáním třísek, které by se daly použít jako nožík, a s dodělávající žárovkou, která za úsvitu konečně ve spršce skla vybuchla.

DOMOV. Salliina zachmuřená tvář. Rachel jí spočívá na hrudi a cucá si palec. Je jí rok a už je nasáklá úzkostí. Bylo rozhodnuto: musí ho dostat od těch delikventů pryč. Antoinette za sebou zavřela dveře, křupla klouby, zvedla telefon. Správná částka promaže každé soukolí. Odpoledne bylo domluveno. Večer stál na schůdcích do letadla. Ohlédl se. Sallie držela Rachel a obě plakaly. Antoinette stála s rukama v bok. Ve tváři měla smíšené pocity. *Hněv*, pomyslel si. (Špatně.)

Za Lottem, chlapcem zapuzeným pro jeho hříchy, se zavřely dveře.

Cestu na sever si nepamatoval, jen ten šok. Ráno se probudí na slunečné Floridě, večer stejného dne jde spát ve studeném pochmurném New Hampshiru. Kolej páchne chlapec kýma nohama. Hladem ho bolí břicho.

Při večeři mu v jídelně rozmázli o čelo kousek dýňového koláče. Vzhlédl a viděl, jak se mu kluci smějí. Někdo zařval, *Au, chudáček koláček*. Někdo jiný řekl, *chudáček floridský koláček* a někdo další přidal *koláček vidláček* a tenhle si vysloužil největší salvu smíchu, takže mu to už zůstalo. On, který si celý život pod horkým sluncem vykračoval, jako by to tam vlastnil (vlastnil to tam), zjistil, že tiskne ramena k uším a utíká po studené podlaze pryč. Vidlácký koláček, balík mezi chlapci z Bostonu a New Yorku. Poďobaný, dětská roztomilost dávno pryč, příliš vysoký, příliš hubený. Jižan, vetřelec. Bohatství, které ho kdysi vyčleňovalo, mu mezi bohatými bylo k ničemu.

Probudil se před rozbřeskem, rozechvěle se posadil na kraj postele a díval se, jak se za oknem rozlévá světlo. *DUM-dum, DUM-dum*, bilo mu srdce. V jídelně studené palačinky a nedovařená vejce, pak cesta přes zmrzlý trávník do kaple.

Každou neděli v šest večer volal domů, ale Sallie na pokec moc nebyla, Antoinette nikam nechodila a kromě televizních pořadů neměla o čem mluvit a Rachel byla ještě malá, aby zvládla tvořit věty. Do pěti minut bylo po rozhovoru. Týden šlapal černou ledovou vodu reality a pak další telefonát. V New Hampshiru nehřálo nic; dokonce i z nebe sálal pláží chlad. Lotto chodil do vířivky u bazénu, jakmile se v pět třicet ráno otevřela tělocvična. Snažil se vyvařit si z kostí led.

Vznášel se v ní, představoval si, jak se jeho přátelé vyhřívají na slunci. Kdyby byl s Gwenníí, určitě by už vyčerpali všechna možná provedení pohlavního styku, dokonce i ta apokryfní. Psal mu jen Chollie, ale většinou jen vtípky na pornografických pohlednicích.

Lotto fantazíroval o trámech v tělocvičně, které visely ve výšce alespoň padesáti stop. Jeden skok odtamtud by všechno vyřešil. Ne, radši vyleze na vrchol observatoře, omotá si kolem krku provaz a pak skočí. Ne. Vkrade se do údržbářské místnosti, vezme si ten bílý prášek na čištění záchodů a bude ho jíst jako zmrzlinu, dokud mu vnitřnosti nevypění ven. V představách již kladl důraz na divadelní prvky. Nedostal povolení jet domů ani na Díkůvzdání, ani na Vánoce.

„Pořád mě trestáte?“ ptal se. Snažil se znít mužně, ale hlas se mu chvěl.

„Ale, zlato,“ řekla Sallie, „to přece není trest. Tvoje máma chce, abys měl lepší život.“ Lepší život? Je tu za koláčka vidláčka; sám nikdy neklel, takže si na tu přezdívku nemohl ani

stěžovat. Jeho osamělost hlasitě zavyla. Všichni chlapci sportovali a on byl nucen veslovat na osmiveslici; na rukou se mu udělaly mozoly, na kterých rostly jejich vlastní puchýře jako lastury.

ZAVOLAL SI HO DĚKAN. Doslechl se, že má Lancelot problémy. Známký má skvělé: hloupý není. Je nešťastný? Děkanovo obočí připomínalo housenky, které v noci sežraly celou jabloň. Ano, řekl Lotto, jsem nešťastný. Hm, řekl děkan. Lotto je vysoký, chytrý, bohatý. (Bílý.) Chlapci jako on se mají stát vůdci. Možná, odvážil se děkan, kdyby si koupil mýdlo proti akné, tak by na společenském žebříčku poskočil? Má známého, který mu to může předepsat; rozhlédl se po zápisníku, aby mu napsal číslo. V otevřené zásuvce Lotto zahlédl známý chladivý záblesk pistole. (Gawainův noční stolek, kožené pouzdro.) Bylo to to jediné, co před sebou Lotto viděl, když klopýtal dalšími dny, krátký záblesk pistole, její tíhu v dlaních.

V ÚNORU se dveře v učebně angličtiny otevřely a vkráčela žába v červeném plášti. Tvář jako ponrava. Nezdravá pleť, řídké vlasy. Ozvalo se hihňání. Malý chlapík si sundal plášť z ramen a napsal na tabuli *Denton Thrasher*. Zavřel oči, a když je otevřel, tvář měl zvrásněnou útrapami a paže rozprážené, jako by zvedal něco těžkého.

*Skučte, skučte, skučte všichni!, zašeptal. Jste z kamene!
Mít já váš zrak a ústa,
Způsobil bych, že by pukla báň nebe.
Je mrtvá! Já poznám, kdo ještě žije,
a kdo už ne. Je mrtvá jako hlína.*

*Půjčte mi zrcátko. Když se zamžít,
ještě žije.*

Ticho. Ani zakašlání. Chlapci byli nehybní.

V Lottovi se rozsvítila neznámá místnost. Je v ní odpověď na všechny otázky. Můžeš na sebe zapomenout a proměnit se v někoho, kým nejsi. Můžeš umlčet tu nejděsivější věc na světě – třídu plnou chlapců. Od otcovy smrti se z Lotta stal duchem nepřítomný přízrak. Teď se jeho bystré vědomí vrátilo.

Muž si ztěžka povzdychl a opět se stal sám sebou. „Vašeho učitele schvátla jakási nemoc. Zánět pohrudnice. Nebo plicní edém? Budu vás učit místo něj. Jsem Denton Thrasher. Tak,“ řekl, „chaso, co teď čtete?“

„Jako zabít ptáčka,“ zašeptal Arnold Cabot.

„Bože, chraň,“ řekl Denton Thrasher, vzal koš na papír a prošel uličkami a naházal do koše všechny jejich výtisky. „Člověk se nesmí zabývat nižšími smrtelníky, pokud nepoznal Barda. Až s vámi skončím, budete potit Shakespeara. A tomuhle oni říkají poctivé vzdělání. Za dvacet let nám budou vládnout Japonci.“ Sedl si na kraj stolu a opřel se vepředu rukama. „Zaprvé. Jaký je rozdíl mezi tragédií a komedií?“

Francisco Rodríguez řekl: „Vážnost versus humor. Tíže versus lehkost.“

„Omyl,“ řekl Denton Thrasher. „Chyták. Není v nich žádný rozdíl. Je to otázka úhlu pohledu. Vyprávění je krajina a tragédie je komedie a komedie je drama. Jednoduše záleží na tom, jak si vyložíte to, co vidíte. Podívejte se sem,“ pokračoval, vytvořil z dlaní rámeček, kterým mířil po třídě, dokud se nezastavil na Roládce, smutném chlapci, jemuž krk vytékal z límce; Denton polknul, co chtěl říct, a přesunul

rámeček na Samuela Harrise, bystrého, populárního, tmavého chlapce, kormidelníka Lottovy lodi, a řekl: „Tragédie.“

Chlapci se zasmáli, Samuel nejhlasitěji ze všech; jeho sebestota byla pevná jako větrolam. Denton Thrasher pohnul rámečkem, dokud se v něm nezjevila Lottova tvář, a Lotto viděl, jak se na něj mužovy oči upírají jako korálky.

„Komedie,“ řekl. Lotto se zasmál s ostatními, ne protože byl na ráně, ale protože byl rád, že jim Denton Thrasher odkrývá taje divadla. Jediný způsob, který doposud našel, jak na tomto světě přežít.

V JARNÍCH HRÁCH BYL FALSTAFFEM; ale jakmile se odlíčil, opět se vrátilo jeho původní zubožené já. „Bravo!“ řekl Denton Thrasher ve třídě, když Lotto přednesl monolog z *Othella*, ale Lotto se jen napůl usmál a vrátil se do lavice. Ve veslování jeho loď porazila při tréninku školní reprezentační tým a Lotto byl povýšen na veslovoda. Přesto všude vládly chmury, i když už na stromech vyrazily pupeny a ptáci se vrátili.

V dubnu volala s pláčem Sallie. Lotto se nemůže vrátit domů na léto.

„Je to... nebezpečné,“ řekla a on věděl, že nebezpečí znamená, že se tam pořád potloukají jeho přátelé. Představil si, jak je Sallie uvidí kráčet po silnici a její ruce samovolně strhou volant a srazí je. Ach, jak jen toužil pochovat si sestru; vyrostla a nebude si ho pamatovat. Ochutnat Salliino jídlo. Přičichnout si k matčinu parfému, nechat ji zasněným hlasem vyprávět o Mojžíši a Jobovi, jako by to byli lidé, které znala. Prosím, prosím, vůbec neodejdu z domu, šeptal a Sallie řekla, že místo toho ho v létě všechny tři navštíví v Bostonu. Florida v jeho mysli žhnula jasným světlem. Možná

i oslepne, když se tam bude dívat přímo. Jeho dětství v tom žáru ztemnělo a přestalo být vidět.

Beznadějně zavěsil. Bez přátel. Opuštěný. Posledlý sebe-lítostí.

U večere se rozhodl, hned po bitce s mátovými brownies.

Když se setmělo a květy na stromech připomínaly bledé mýry, vyšel ven.

V administrativní budově je děkanova kancelář; v kanceláři je zásuvka a v zásuvce je pistole. Představil si, jak děkan ráno otevře dveře, najde krvavou spoušť a roztřeseně couvne.

Sallie s matkou vybuchnou žalem. Dobře! Chce, aby nařikaly po zbytek života. Chce, aby plácem zemřely za to, co mu provedly. Zaváhal jen, když si vzpomněl na sestru. Ale ta je ještě malá. Nebude vědět, o co přišla.

Budova vypadala jako temný špalek. Nahmatal dveře a ony se mu – nezamčené – otevřely pod rukou. Štěstí je na jeho straně. (Někdo je.) Rozsvícení nemohl riskovat. Plížil se podél zdi: nástěnka, věšák, nástěnka, dveře, zeď, dveře, roh. Okraj ohromného černého prostoru, obří haly. Viděl to v představách, jako by to bylo ve dne: dvojité zakřivené schodiště na druhém konci. Ochoz ve druhém podlaží lemovaný olejomalbami tlustých bělochů. Starodávná loď visící z trámů. Za dne dovnitř propouštěla světlo vysoká střešní okna. Teď to byly jen černé díry.

Zavřel oči. Musí statečně dojít až na konec. Udělal jeden krok, druhý. Vychutnával si elegantní dotyk koberce, závratnou prázdnotu před sebou a učinil tři radostné skoky.

Dostal ránu do obličeje.

Padl na kolena, škrábal se z koberce. Znovu ho to praštilo do nosu. Natáhl se nahoru, ale bylo to pryč, ale najed-

nou zase, zapotácel se dozadu, cítil, jak to nad ním pořád je. Rukama nahmatal látku. Látku na dřevě, ne, ne na dřevě, na nějaké pění s tvrdým jádrem, ne, ne na pění, na pudinku s tuhou kůží? Sjel níž. Cítil kůži. Tkaničky? Botu? Asi mu to došlo.

Odskočil, plazil se dozadu jako krab, odkudsi z něj vycházelo pištivé kvílení, divoce se pohyboval podél zdi až konečně našel vypínač a v hrůzném světle zjistil, že loď na stropě je nakloněná na jednu stranu a visí z ní nejhorší vánoční ozdoba všech dob. Chlapec. Mrtvý chlapec. Tvář modrá. Vyplazený jazyk. Nakloněné brýle. V momentě ho poznal: chudák Roládka visící z přidi z dobrých osmi metrů. Vyšplhal tam, uvázal si smyčku. Skočil. Mátové brownies z večere všude na košili. Zvuk odumřel Lottovi v hrudi. A tak Lotto utekl.

PO POLICII A ZÁCHRANÁŘÍCH PŘIŠEL DĚKAN. Přinesl Lottovi koblihy a šálek kakaa. Rozpohybované obočí prozrazovalo, že mu hlavou zběsile probíhají myšlenky o žalobách, napodobených sebevraždách a nežádoucí pozornosti médií. Vysadil Lotta před jeho kolejí, ale jakmile se zadní světla ztratila z dohledu, Lotto opět vyšel ven. Nedokázal zůstat v blízkosti ostatních chlapců, kteří snili nevinně úzkostné sny o dívkách a letních stážích.

Když zvon v kapli odbil třetí ranní, zjistil, že stále ještě sedí na pódiu v auditoriu.

Dlouhé řady sedadel stále nesly vzpomínku na těla. Vytáhl z kapsy jointa, kterého hodlal vykouřit předtím, než si strčí pistoli do pusy.

Nic nedávalo smysl. Zprava se ozvalo hvízdavé dýchání a na pódium vstoupil Denton Thrasher, v brýlích a obnoše-

ném kostkovaném pyžamu, v rukou pánskou kosmetickou tašku.

„Dentone?“ řekl Lotto.

Muž nakoukl do stínů a přitiskl si tašku k hrudi. „Kdo je tam?“ zeptal se.

„Ne, mně odpověz: stůj, oznam se!“ řekl Lotto.

Denton vyšel nahoru. „Ach, Lancelote. Pěkně jsi mě vylekal.“ Zakašlal a řekl: „Necítím tu svůdný závan trávy?“

Lotto mu vložil joint do natažených prstů a Denton si potáhl.

„Co tu děláte v pyžamu?“ zeptal se Lotto.

„Otázka zní, můj drahý, co tu děláš ty.“ Posadil se vedle Lotta a pak s postranním úšklebkem řekl: „Nebo jsi mě hledal?“

„Ne,“ řekl Lotto.

„Ach,“ řekl Denton.

„Ale stejně tu jste,“ řekl Lotto.

Jakmile už nebylo co kouřit, Denton řekl: „Šetřím peníze. Přespávám v kostyméreně. Smířil jsem se s tím, že budu ve stáří opuštěný. Není to nejhorší,“ pokračoval. „Žádné štěnice. I to nepřetržité zvonění se mi líbí.“

Jako na zavolanou se ve tři třicet rozezněl zvon a oba se zasmáli.

Lotto řekl: „Dneska jsem našel kluka, který se oběsil. Pověsil. Oběsil.“

Denton strnul. „Ach, dítě,“ řekl.

„Ani jsem ho neznal. Říkali mu Roládka.“

„Harold,“ řekl Denton. „Ten kluk. Snažil jsem se s ním promluvit, ale byl tak smutný. Vy kluci jste hrozní. Jste surovci. Ach, ty ne, Lotto. Tebe jsem nemyslel. Mrzí mě, žes ho musel najít zrovna ty.“

Lottovi se stáhlo hrdlo a spatřil sám sebe, jak se u stropu houpá za lebku, dokud se neotevrou dveře a dovnitř nepronikne světlo. Viděl sám sebe, jak se plíží nahoru po schodech, nachází děkanovu kancelář odemčenou, otevírá zásuvku a cítí v rukou tíhu pistole, a něco uvnitř něj se brání. Takhle to skončit nemá. (Ne. Nenastal jeho čas.)

Denton Thrasher sevřel Lotta v náručí a otřel mu tvář lemem své pyžamové košile, odhalil přitom chlupaté bílé břicho, konejšil ho na okraji jeviště a Lotto cítil vilín a Listerine a příliš dlouho neprané pyžamo.

MALÝ LANCELOT V DENTONOVĚ KLÍNĚ. Rozkošný chlapec, proplakal se z bezprostředního žalu do něčeho mnohem hlubšího. Dentona to vyděsilo. Čtyři hodiny ráno. Sladký Lancelot, tak talentovaný, ale tohle už je trochu moc, i když si v něm Denton všiml vzácné jiskry. Vypadal slibně, ale zároveň i jako kdyby onen slib uprchl a v brázdě za sebou nechal trosky, což bylo u přibližně patnáctiletého chlapce divné. Nu, krása se dozajista vrátí. Za deset let bude úchvatný, vyrostе do mocného těla plného šarmu: už teď v něm byla na jevišti oslnivost skutečného herce. Žel bohu, Denton věděl, že svět je skutečných herců plný. Ježíši, zvony ve čtyři třicet, už byl nervózní. Denton už nemohl ten jeho zármutek vydržet, na to byl příliš slabý. (Žal je pro silné, kteří ho využívají jako palivo.) Pomyslel si: Zůstanu tu s tím klukem trčet navěky. Znal jedinou věc, která by mohla ty potoky slz zastavit, a v panice zvedl dítě na nohy, hrábl mu do klína a vytáhl mu z džínů překvapeného bledého červa. Červ mu v ústech působivě narostl, díkybohu, a k zastavení vzlyků to naštěstí také stačilo. V mládí je síla! V mládí je i rychlost. Ó, už je to tu, pevné maso roztálo, uvolnilo se a přeměnilo se v mužnou rosu.

Denton Thrasher si otřel ústa a posadil se. Co to provedl? Chlapcovy oči mizely ve stínech.

„Jdu si lehnout,“ zašeptal a rozběhl se uličkami ke dveřím a ven. Hanba, pomyslel si Denton. Jaké to drama, být přinucen prchnout do noci. Tohle místo mu bude chybět. Škoda, že neuvidí Lotta dospívat. Zastavil se a uklonil. „Budiž ti požeňnáno,“ řekl prázdnému divadlu a odebral se do kostymérny, aby si zabalil.

SAMUEL HARRIS VSTAL na své poměry brzy a díval se z okna, když uviděl chudáka koláčka vidláčka běžet s brekem přes temné nádvoří. Od doby, co ten kluk v polovině podzimního semestru přijel, byl tak sklíčený, že byl prakticky průsvitný. Samuel byl kormidelníkem vidláčkovy veslice, takže mu každý den seděl prakticky na klíně, a navzdory tomu, že ten kluk byl něco jako vyvrhel, Samuel o něj měl starost, o ten metr devadesát a necelých sedmdesát kilo, studený pohled a tvář jako rozklepané plátky svíčkové. Zdálo se být jasné, že si jde ublížit. Když Samuel slyšel Lotta běžet do schodů, otevřel dveře a vtáhnul ho do pokoje, nakrmil ho ovesnými sušenkami, které mu poslala matka z domova, a touto cestou z něj dostal celý příběh. Panebože, Roládka! Lotto řekl, že po příjezdu policie seděl několik hodin v divadle, aby se uklidnil. Zdálo se, že chce říct ještě něco: ale rozmyslel si to a nechal si to pro sebe. Samuel se zamyslel. Přemýšlel, co by udělal jeho otec senátor, a nasadil jeho přísný obličej. Položil Lottovi ruku na rameno a pokleпával mu po něm tak dlouho, dokud se neuklidnil. Připadalo mu, že zdolali most asi vteřinu předtím, než se zřítíl.

Celý příští měsíc Samuel sledoval, jak se Lotto plouží

kampusem. A když škola dovolila, vzal Samuel chlapce s sebou do jejich letního sídla v Maine. Zde, spolu s otcem senátorem a Samuelovou štíhlou matkou, hvězdnou debutantkou nejvyšší atlantské černé společnosti, si Lotto užíval jízdu na plachetnicích a pečené mušle a kamarády ve svetrech od Lily Pulitzerové a Brooks Brothers, šampaňské, koláče chladnoucí na parapetu a labradorské retrívry. Samuelova matka mu koupila mýdlo proti akné a slušné šaty, přinutila ho jíst a nehrbit se; nabyl sebevědomí. Získal úspěch u Samuelova čtyřicetiletého bratrance, který ho zahnal do kouta loděnice; hnědá kůže chutná stejně jako růžová, zjistil Lotto potěšeně. Když nastoupili do druháku, Lotto měl tak zlatavé opálení, že bylo snadné přehlédnout na tvářích jizvičky po akné; byl plavější, uvolněnější. Smál se, vtipkoval, překonával se na jevišti i mimo něj. Nikdy nenadával a zachovával chladnou hlavu. Kolem Vánoc se Samuelův kamarád stal mnohem populárnějším než samotný Samuel, byl jako sebevědomá smršť s jasnými hnědými očima, ale bylo pozdě litovat. Pokaždé, když se Samuel na svého přítele podíval, pokaždé za ty roky, viděl, že i jemu samotnému se podařil zázrak, když přivedl Lotta zpět k životu.

PAK, TĚSNĚ PŘED DÍKŮVZDÁNÍM VE DRUHÁKU, se Lotto po hodině matematiky vracel domů a našel tam Chollieho, umaštěného a smradlavého, skrčeného na chodbě před svými dveřmi.

„Gwennie,“ řekl Chollie, zaúpěl a zlomil se v pase. Lotto ho vtáhnul do pokoje. Dostal z něj zkomolený příběh; Gwennie se předávkovala. Nemohla přece zemřít! Ta nebezpečná Gwennie, plná života. Ale zemřela. Chollie ji našel.

Utekl. Neměl kam jít, jedinež za Lottem. Běžová linoleová podlaha se změnila v oceán a bila a bila Lotta do holení. Posadil se. Jak rychle se to obrátilo; před dvěma minutami to byl kluk, který myslel na svoje Nintendo a asymptoty a sinusoidy. Teď z něj byl vážný dospělý. Později, když se chlapci uklidnili a šli do městečka na pizzu, Lotto řekl Cholliemu to, co chtěl říct té ohnivé noci Gwennii.

„Postarám se o tebe.“ Cítil se statečný. Lotto nechal Cholliho po zbytek semestru spát u sebe v posteli; podlaha mu nevadila. (Po zbytek střední i vysoké školy si Chollie bral peníze, které mu Lotto milerád dával, vyrážel do světa a opět se vracel. Chodil na všechny hodiny, na které mohl; nezáskal titul, ale naučil se víc než dost. Pokud Lotta nikdo nenahlásil, tak jen díky tomu, že ho milovali, ne proto, že by jim záleželo na Cholliem, který byl osobou, již dokázal vystát jedinež Lotto.)

Svět je nejisté místo, zjistil Lotto, a lidé z něj mohou být odstranění jako nic. Pokud člověk může každou chvíli zemřít, musí také žít.

A tak začala éra žen. Výlety do města, zpocené polokošile v nočních klubech, lajny koxu na konferenčních stolcích z poloviny století, rodiče odjeli z města, *to je dobrý, vole, neblbni, uklízečce je to šumák*; trojka se dvěma dívkami v něčí koupelně.

„Možná by ses mohl na léto vrátit,“ řekla Antoinette.

„Ach, *teď* bys mě chtěla,“ odvětil sarkasticky Lotto a odmítl. Ředitelova dcera na lakrosovém hřišti. Cufleky. Znovu Maine, jednačtyřicetiletý bratranec v zapadlém motelu, mladá sousedka v houpací síti, turistka, která si v noci vyrazila zaplavat. Samuel koulel očima závistí. Volvo kombi koupené

za Lottovo tučné kapesné. Za září sedm a půl centimetru; dva metry a centimetr. Othello v eponymním slova smyslu; Desdemona z města, sedmnáctiletá, dole oholená jako holčička, zjistil Lotto. Jaro, léto v Maine, podzim, veslování, rozličné radosti. Díkůvzdání u Samuelovy rodiny v New Yorku: Na Vánoce ho Sallie vzala s Rachel do Montrealu.

„Máti ne?“ zeptal se a snažil se zakrýt bolest. Sallie zrudla.

„Stydí se za to, jak vypadá,“ řekla jemně. „Je teď tlustá, štěňátko moje. Málokdy vychází z domu.“ Okamžité přijetí na Vassar, jedinou školu, na kterou se hlásil, věřil si; pořádá jí tam skvělé večírky, večírky večírků; z jiného důvodu si to tam nevybral. Oslava se Samuelovou patnáctiletou sestrou, která přijela na víkend, na záchodcích pro handicapované. *Nikdy, nikdy to Samuelovi nesmíš říct.* Sžíravý pohled. *Jsem snad blbá?* Překvapení! Samuel jde na Vassar taky; dostal se všude, ale umřel by bez Lotta nudou. Na maturitu přijedou jen vychrtlá Sallie a čtyřletá Rachel, která se chce pořád nosit. Máti ne. Aby vyvážil smutek, představuje si Lotto matku jako mořskou vílu, již bývala, ne jako obézní ženštinu, která ji spolkla. V Maine je Samuelův dvačtyřicetiletý bratranec zrovna ve Švýcarsku, bohužel; Samuelova sestra v oranžových bikinách a střapatým přítelem, který se za ní pořád táhne; bohudík. Jediná dívka za celé léto, uštěpačná balerína: co ta jen dokázala s nohama! Partie kroketu. Ohňostroje. Soudek piva na pláži. Plavba na regatě.

Pak přišel poslední týden léta. Samuelovi rodiče se snažili dostat nepozorné, neobratné nové štěně labradora ze stolu.

„Chlapci naši,“ řekla matka plačtivě v humří restauraci. „Dospívají.“

Chlapci se považují za dospělé už dlouho! Celé čtyři roky na ni byli hodní. Udrželi vážné tváře.

Z dusného kampusu soukromé chlapecké střední školy do říše divů univerzity! Společné koupelny: namydlená prsa. Jídelna: dívky olizující zmrzlinu. Během dvou měsíců Lot-tovi říkali Pán prasat. Hoag-meister. Nebylo pravdou, že by neměl standardy; on jednoduše viděl kouzlo v každé ženě. Ouška jako peckovice. Jemné zlatavé skráně. Takové věci dokázaly zastínit i méně lákavý zbytek. Lotto si představoval svůj život jako život anti-kněze, oddal svou duši sexu. Zemře jako starověký satyr v domácnosti plné štíhlých nymf, které ho udovádějí až do hrobu. Co když jeho největší dary jsou ty, které využije v posteli? (Klam: vysocí muži mají tak dlouhé končetiny, že se srdce musí ze všech sil snažit, aby do nich napumpovalo krev. Očaroval ostatní, takže mu věří víc, než si věří on sám.)

Jeho spolubydlící té přehlídce dívek skoro nevěřili. Od blech pokousaná studentka genderových věd s piercingy v bradavkách; městská holka se špekem vytékajícím ze sepraných džínů; studentka neurologie, škrobená holka v silných brýlích, která si ho vždycky osedlala na koníčka. Spolubydlící sledovali jejich cestu společenskou místností, a vždycky když Lotto s dívkou zmizeli v Lottově pokoji, zapsali si ji do knihy, kterou pro tyto účely pořídili.

Australianopithecus: střapatá Australanka, později slavná jazzová houslistka.

Virago Stridentica: punker/ka nejednoznačného pohlaví, kterou Lotto sbalil v centru.

Sirena Ungulatica: třídní mluvčí, sametová tvář na stopadesátikilovém těle.

Dívky to nikdy nezjistily. Spolubydlícím to ani nepřipadalo kruté. Ale když za dva měsíce ukázali knihu Lottovi, rozzuřil se. Řval na ně, nazýval je misogyny. Pokrčili rameny. Ženy, které šoustal, si opovržení zasloužily. Lotto dělal jen to, co dělají všichni chlapi. Oni si pravidla nevymysleli.

Lotto si nikdy nevodil domů muže. V žádné knize se neobjevili. Zůstali nevidění, hladové přízraky v posteli, zůstali mimo.

TOHO VEČERA Lotto naposledy hrál v univerzitní hře. *Hamlet*. Diváci, kteří přišli po několikerém zvonění, byli promočení; mraky, které celý den svíraly údolí, se otevřely. Ofélie byla nahá, obrovská prsa protkaná modrými žilami připomínala sýr Stilton. Hamletem byl Lotto a vice-versa. Při každém představení mu tleskali vestoje.

V tmavém křídle divadla si prokřupnul krk a nadechl se do břicha. Někdo vzlykal, někdo si zapálil cigaretu. Lidé se pomalu šourali dovnitř. Šeptání. *Jo, dostal jsem práci v bankě... Opírala se o balkon a srandovně napodobovala to jeho škytání, zatímco on ji zezadu... Zlom vaz. Ty taky!*

Rozlehlo se ticho. Opona se otevřela. Vyklopýtal hlídač. „Kdo je tam?“ Lotto v sobě přepnul spínač a jeho osobnost se stáhla. Úleva.

Lottova slupka sledovala, jak se on, Hamlet, šourá dál.

Sám sebou se stal opět v okamžiku, kdy měl kabátec nasáklý potem, klaněl se a hluk publika přerostl ve finální ovace ve stoje. Profesor Murgatroyd v první řadě, stojící mezi svým milencem a milencem svého milence, křičel svým viktoriánsky modulovaným hlasem: „Bravo! Bravo!“

Náruč květin. Dívky, se kterými spal, ho jedna po druhé

objímaly, na jazyku mu ulpěl slizce olejovitý lesk na rty. Kdo je to? Bridget s tváří kokršpaněla, panebože, ta na něm visí. Rozdali si to spolu kolikrát, dvakrát? (Osmkrát.) Slyšel, že se prý považuje za jeho přítelkyni, chudinka.

„Uvidíme se na party, Bridget,“ řekl jemně a vymanil se jí. Publikum mizelo do deště. Ophelia mu stiskla ruku. Uvidí se později? Dvakrát si to spolu užili během zkoušek na záchodcích pro handicapované; samozřejmě, že se později uvidí, zamumlal a ona odnesla své kypré tělo pryč.

Zavřel se v kabině na záchodě. Budova se vyprázdnila, přední dveře byly zamčeny. Když vyšel ven, v šatnách bylo jako vymetené. Všude tma. Pomalu si stíral líčidla a díval se na sebe v tlumeném světle. Znovu si nanest make-up, vyhladil krátery ve tvářích, a oční linky si nechal, ohromen, jak mu zvýrazňují modré oči. Dobře, že je posledním člověkem na tomto posvátném místě. Všude jinde nesnášel být sám. Ale dnes, poslední sláva jeho mládí, všechno, co doposud prožil, ho naplnilo až po okraj: ztracená parná Florida, bolest, která zbyla po otci, matčina vroucí víra v něj, Bůh, který se na něj díval, dívky s úžasnými těly, ve kterých se dočasně ztrácel; nechal se tím vším omývat jako ve vlnách. Užíval si chůzi temným deštěm směrem k večírku, který slyšel na půl míle daleko, a vešel za mohutného potlesku a někdo mu strčil do ruky pivo. O minuty nebo věky později stál na okenní římse a svět za ním protínaly blesky.

Obrysy stromů se změnilly v třpytivé siluety. Kampus se propadl do bouře a popelavého šera.

Party pod jeho nohama vířila nejnovější módou počátku devadesátých let, holými dívčími břichy, piercingy, kšiltovkami zakrývajících ustupující vlasy, fialovými zuby v čer-

ném světle, hnědými rtěnkami a hnědými očními linkami, náušnicemi v chrupavkách a motorkářskými botami a vyku-
kujícími boxerkami a diskem a kapelou Salt-N-Pepa a ze-
le- ně zářícími lupy ve vlasech a leskem zvýrazněnými lícními
kostmi.

Nějak se dostal k prázdné sklenici vody, kterou mu někdo
přivázal obvazem k hlavě. Křičelo se: „Sláva vodnímu prin-
cátku!“ Ou, to je zlé; kamarádi zjistili, odkud bere peníze.
Tajil to; vždyť proboha jezdí v pomláceném volvu. Byl bez
košile, všimnul si, dobrá příležitost pochlubit se svaly. Uvě-
domoval si, že je vidět z každého rohu místnosti, a co mu
sklenice na čele ubrala na důstojnosti, to mu vrátila na bez-
starostném mladickém kouzlu. Nafouknul hruď. Teď držel
v ruce láhev ginu a jeho přátelé křičeli: „Lotto! Lotto! Lotto!“,
a on si ji nahnul ke rtům a zhluboka se napil, takže se mu
trochu pomotají myšlenky a ráno bude mít na tento večer
pomýlené vzpomínky.

„Svět končí!“ zařval. „Proč nešukáte?“

Jásot z řad tanečníků u Lottových nohou.

Zvedl paže. (Osudové vzhlednutí.)

Ve dveřích, náhle, ona.

Vysoká silueta, vlhké vlasy jí rámovala svatozář světla
z chodby, proud těl na schodech za ní.

Dívala se na něj, ale on jí do tváře neviděl.

Pohnula hlavou a uviděl polovinu její tváře, výrazné a jas-
né. Vysoké lícní kosti, měkké rty. Drobná ouška. Kapalo z ní,
jak cestou sem zmokla. Zamiloval se do ní na první úder ta-
neční hudby.

Už ji viděl, věděl, kdo je. Mathilda, bůhvíjak dál. Její krá-
sa zářila přes celý kampus, věci, kterých se dotkla, se třpyti-

Lauren Greff

ly. Byla vysoko nad Lottem – mnohem výš než kdokoliv ve škole – a stala se mytickou. Osamělou. Ledovou. O víkendech jezdila do města; byla modelkou; proto ty nóbl šaty. Večírků se

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!